

Biblická hodina – 08.07.2021

Suspírium: „V tvojom chráme, Bože, rozjíname o tvojej milosti.“ (Žalm 48,10)
Amen.

Začiatočná pieseň: Žalm č. 72: „Ó, Bože, kráľovi daj súdy...“

Modlitba

Ďakujeme Ti mohutný Pane náš, že hľadáme a nachádzame Ťa v bežných veciach. Na nedeľných bohoslužbách si prítomný, pri spievaní obvyklých žalmov a chválospevov naše srdcia obnažuješ pokojom a láskou, a pri čítaní Tvojho slova nás učíš zachovať to, čo si nám daroval skrze Duchu Svätého. Stretnutie s Tebou však nikdy nie je bežné, ale neobyčajné, lebo Ty poukazuješ na tú dobrotu, ktorou si nás objal v Ježišovi Kristovi. Velebíme Ťa za Tvoju každodennú službu. Prosíme Ťa, drahý Kristus Pán, aby si nás navštívil svojou milosťou. V Teba dúfame, láskavý nebeský Otče náš. Ty si naša nádej, neopúšťaj nás, ale predurči nás službe, na ktorú si nás vyvolil svojím dobrodením. Buď veľmi trpezlivý Pane, keď sme bojzliví. Buď prívetivý k nám, keď sme maloverní. Prosíme Ťa, pritúľ nás k Sebe, aby sme chodili po Tvojich cestách a v rúcne a oddane nasledovali Ťa. V mene Ježiša Krista, vypočuj našu modlitbu. Amen.

Biblický text: Prvá Kniha kráľov 1. kapitola, 38-53

„Kňaz Cadók, prorok Nátan, Jojadov syn Benaja, Kerefania a Pelefania zišli dolu, vysadili Šalamúna na mulicu kráľa Dávida a odviedli ho ku Gichónu. Kňaz Cadók vzal z posvätného stanu roh s olejom a Šalamúna pomazal. Potom zatrúbili a všetok ľud volal: „Nech žije kráľ Šalamún!“ Všetok ľud ho nasledoval, hral na píšťaly a radoval sa tak hlučne, že sa zem div nerozpukla. Počul to Adonija a všetci pozvaní, čo boli s ním, práve vtedy, keď skončili hostinu. Keď Joáb počul zvuk trúby, spýtal sa: „Prečo je toľko hluku v meste?“ Ešte hovoril, keď zrazu prišiel Jonatán, syn kňaza Ebjatára. Adonija mu povedal: „Len poď, si predsa udatný muž a nesieš dobrú správu.“ Jonatán mu však odvetil: „Naopak! Náš pán, kráľ Dávid, ustanovil za kráľa Šalamúna. Kráľ s ním poslal kňaza Cadóka, proroka Nátana, Jojadovho syna Benaju, Kerefanov a Pelefanov. Tí ho vysadili na kráľovu mulicu. Kňaz Cadók s prorokom Nátanom ho pri Gichóne pomazali za kráľa. Odtiaľ sa naradostení pobrali hore, takže sa celé mesto vzrušilo. To bol ten hluk, čo ste počuli. Šalamún už sedí na kráľovskom tróne. Ešte aj kráľovi služobníci prišli blahoželať nášmu pánovi, kráľovi Dávidovi: „Nech tvoj Boh ešte viac preslávi meno Šalamúna než je tvoje a nech jeho trón vyvýši ešte viac ako tvoj!“ Kráľ sa na lôžku uklonil a dodal: „Nech je zvelebený Hospodin, Boh Izraela, že mi dnes dal vidieť nástupcu na mojom tróne!“ Tu sa

všetci Adonijovi hostia predesili, vstali a každý šiel svojou cestou. Adonija mal zo Šalamúna strach. Vstal, odišiel a chytil sa rohov oltára. Šalamúnovi oznámili: „Adonija má zrejme strach z kráľa Šalamúna, keď sa drží rohov oltára a žiada: „Nech mi hneď teraz kráľ Šalamún odprisahá, že nedá sťať mečom svojho služobníka.“ Šalamún odpovedal: „Ak sa zachová čestne, ani vlas mu z hlavy nespadne. No ak sa zistí, že sa previnil, zomrie.“ Potom ho dal kráľ Šalamún odviešť preč od oltára. Keď sa potom prišiel pokloniť kráľovi Šalamúnovi, Šalamún mu povedal: „Choď domov!“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Pomazanie Šalamúna prináležalo prorokovi, Natanovi, ktorý vyslovil Slovo Božie a kňazovi, Cádokovi, ktorý previedol celú liturgiu. Mulica kráľa Dávida poukazovala na kontinuitu kráľovstva. Miesto pomazania, potok Gichón ležalo pri úpäť pohoria Sinaj, ktoré bolo miesto zákonodarstva pre Izraelský ľud. Prítomnosť Kerefanov a Pelefanov bolo symbolom toho, že Dávidovo stále vojsko, ktoré si vybudoval ako kráľ, stojí aj po boku novozvoleného kráľa. Neboli to Izraelci, ale stali sa vernými kráľovi Dávidovi. Na územie Izraela putovali z egejskej oblasti 1200 pred Kristom. Vonkajším symbolom pomazania kráľa bol roh z olejom, a vnútorným prijatie Ducha Svätého na základe Prvej Knihy Samuelovej 16. kapitoly 13. verša: *„Počnúc týmto dňom spočíval na Dávidovi Hospodinov duch.“* (IS 16,13)

Kráľ a jeho kráľovstvo. Kráľ a jeho symboly. Osobná nedotknuteľnosť kráľa. Toľko symbolov, toľko povery sa spája s korunováciou a s pomazaním kráľa, ale ani jedno, len Šalamúnovo pomazanie, je následne spojené s prosbou. Vonkajšie vplyvy a symboly. Štátne znaky. Kiežby sme poznali všetky symboly Ježišovo kráľovstva. Kiežby sme videli, že kto pomazal telo Ježišovo. (Mk 14,1-9) Kiežby sme badali, že prečo prišiel Ježiš. Jeho službou sa naplnil zákon. Jeho službou ako kráľa je vytvoriť v nás to kráľovstvo, ktoré spečatil svojou vlastnou krvou. Krv, ktorá bola vyliata za nás, pre nás a namiesto nás, určuje poradie. Kým Šalamún je nedotknuteľný, viera trpiacej ženy chce len jedno: *„Ak sa dotknem čo len jeho rúcha, budem uzdravená!“* (Mk 5,28) Aký veľký rozdiel je medzi panovaním človeka a mocou Boha.

„Nech žije kráľ Šalamún!“ Slovo, ktoré spečatilo všetky úkony kňaza Cádoka. Prijatie kráľa ľuďom znamenalo všetko. Slovo, ktoré povedalo jednoznačne „áno“, velí a vedie. Tento hluč a tento krik je radosťou spoločenstva. Tento hluč a tento krik je znamením veselosti ľudu Izraelského. Nasledovanie kráľa, radostné putovanie až pred jeho trón je symbolom toho, že človek vie, koho má nasledovať. Bohom uzákonený panovník je hodný nasledovania. Po boku Bohom uzákoneného služobníka napreduje ľud, ktorý vidí kontinuitu. Po boku Bohom uzákoneného služobníka napreduje ľud, ktorý cíti Božie požehnanie.

Existuje však hrstka ľudu, presnejšie menšina vrchnosti, ktorí si popíjajú víno na inej hostine. Počujú krik, počujú radostné trúby, a vedia, že ich posol, Jonatán, syn kňaza Abjátara prináša dobrú správu. Jonatán vie, že dom, v ktorej sa koná hostina, nebude nadšená správou pomazania kráľa Šalamúna. Podľa správ Jonatána už kráľ Šalamún sedí na tróne. Jeho podrobný opis poukazuje na fakt, že bol prítomný. Zopakovanie tejto veľkolepej udalosti poukazuje na fakt, že to, o čom Jonatán rozpráva, je pravda. To znamená, že slávnostná inaugurácia sa skončila. To znamená, že všetko, o čom Adonija sníval, je preč. Veľkoleposť jeho hostiny prerušil krik, zhon a vzrušenie v meste Jeruzaleme a správa o pomazaní Šalamúna. Táto biblická vsuvka poukazuje na to, že nie každý sa zúčastnil inaugurácie kráľa Šalamúna a nie každý je nadšený s výkriku ľudu: „Nech žije kráľ Šalamún!“ Na túto skutočnosť poukazuje samotný Jonatán, keď vysloví: „NAOPAK!“ Adonijovi prívrženci odchádzajú sklamaní a plní strachu.

Predchodcovi, Dávidovi prichádzajú veľmoži, aby zagratulovali. Kráľ Dávid osobne ďakuje Hospodinovi a je šťastný, že môže svoje potomstvo vidieť ako veľkovojuvodu po vlastnom boku. Velebí Hospodina. Ďakuje Pánovi za Jeho službu. Jeho modlitba je podobná ako modlitba samotného Izraela v Prvej Knihe Mojžišovej v 47. kapitole v 31. verši.

Dobrá alebo zlá správa? Dobrá alebo zlá novina? Slovo života - evanjelium alebo len „slovo“. Novina, ktorá pre niekoho znamená radosť. Novina, ktorá niekomu vyvoláva strach. Radosť alebo strach? Strach alebo radosť?

Symbolický úkon Adoniju: „*drží sa rohov oltára a žiada: „Nech mi hneď teraz kráľ Šalamún odprisahá, že nedá stať mečom svojho služobníka“*“ znamená strach zo skutočnosti, že jeho rival, je tam, kde by nemal.

Túto taktiku a to osobné pokrytectvo zbadá aj novozvolený kráľ. Ved' len ten človek sa bojí, kto má niečo za lubom. Ved' len ten človek sa bojí, kto niečo tajne zamýšľa. Ved' len ten človek sa bojí, ktorý je zrejme motivovaný situáciou. Ved' len ten človek sa bojí, ktorý má v zásobe nejaký tajný plán.

Drahý brat a milá sestra! Má strach svoje opodstatnenie v Tvojom živote vo vytváraní osobných vzťahov? Bojíš sa niekoho? Na čistý úmysel apeluje aj novozvolený kráľ Šalamún.

Kráľovský povel: „Chod' domov!“ je znakom odpustenia a vyznania: nemáš sa čoho obávať. Kráľove úmysly sú čisté, ale či Adonijove úmysly sú čisté, to nevieme. Čistý úmysel vo vzťahoch sa vyplatí. Čistý úmysel vo vzťahoch musí byť jednoznačný. Ježiš nás učí: „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.“ (Mt 5,8) V Knihe kráľov sa dočítame o dejinách ľudskeho sebavedomia, ktoré niekedy stroskotali na vlastných plánoch, ale niekedy sa vedeli vzoprieť a na Božiu otázku vedeli odpovedať to, čo sa zapáčilo Pánovi. Cítiť napätie v prečítanom biblickom oddieli, ale aj odpustenie zo strany Šalamúna, ktorému je úprimnosť dôležitejšia ako hocičo. Úprimnosť poklony Adoniju však čoskoro

vyjde najavo. „Ten, kto má srdce plné lásky, má vždy čo rozdávať. Pre lásku netreba plný mešec.“ (Augustín)

Biblický text: Evanjelium podľa Marka 1, 9-11

V tých dňoch prišiel Ježiš z galilejského Nazareta a Ján ho pokrstil v Jordáne. A vtom, ako vystupoval z vody, videl otvorené nebesia a Ducha, ktorý ako holubica zostupoval na neho. Vtom z nebies zaznel hlas: „Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zaľúbenie.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

Na začiatku Evanjelia podľa Marka sa nachádza stručne a výstižne opísaný aj krst Ježiša Krista.

9. verš

Ježiš prichádza z galilejského Nazareta. Evanjelista naráža na prináležitosť v rodine. Táto prináležitosť bola v Ježišovej dobe kľúčová. Ježiš, podľa všetkého žili v rodine a v konkrétnej obci. Bol súčasťou toho všetkého, čo tam žijúce obyvateľstvo prežilo. Človek teda nie je súčasťou iba úzkej rodiny, ale aj územného celku, ktorej hranice dobre pozná. Naša domácnosť a naša dedina. Naša rodina a naša obec. Môj kmeň a jeho domorodé obyvateľstvo. Je to symbolický pohyb. Ježiš sa posúva vpred. Odchádza, vychádza, opúšťa dedinu a v rieke Jordán sa ujíma služby, ktorú jej zveril nebeský Otec. Podľa židovskej tradície mimo rodiny človek nemal nijakú identitu či zmysluplné jestvovanie. Samotné bytie človeka charakterizovala rodina a jej zázemie. Človek, ktorý je mimo domova, je nikto. Akoby sa pochoval za živa.

Ježiš vo svojom pôsobení o tom aj reční:

„Vtom prišla jeho matka a jeho bratia. Zostali vonku a dali si ho zavolať. Okolo neho sedel zástup. Oznamili mu: „Vonku ťa hľadá tvoja matka a tvoji bratia.“ On im odpovedal: „Kto je moja matka a moji bratia?“ Rozhliadol sa po okolosediacich a povedal: „Hľa, moja matka i moji bratia! Lebo každý, kto plní Božiu vôľu, je môj brat, sestra a matka.“ (Mk 3,31-35)

Aký je náš pohľad na okolnosti, v ktorom žijeme? Aká stabilná je naša rodina? Kto je vodca našej rodiny? Aké je naše zázemie? Ako sa správame v tej komunite, v ktorej žijeme? Aké puto máme vypestované so susedmi? Náš vchod je vľúdny a ľudský? Galilejský Nazaret predstavuje to silné rodinné puto, ktoré v tom čase oživalo spoločenstvom. Pre Ježiša a jeho službu však rieka Jordán je hranicou rozviazania tohto putu a začiatok služby v Pánovej vinici.

Ježišova verejná služba sa začína práve Jeho krstom v rieke Jordán. Boh ho síce skryl do ľudskej rodiny, ale nadišla chvíľa, aby sa pričlenil k rodine Boha Otca všemohúceho. Jeho skrytosť do 30 rokov života sa končí práve pri rieke Jordán. Ukázal sa a preukázal aj svoju identitu v Trojjedinečnosti Boha. Stabilná

mohutnosť Trojjediného Boha a jednotlivé špecifiká ich činnosti badáme práve pri krste Ježiša Krista. Ježišova identita sa naplno prejavila a zjavila, a neskoršie bola vyobrazená práve Jeho slovami a skutkami. Preto počujeme, ako sa ho Boh verejne ujíma a uznáva pred celým svetom za svojho milovaného syna a prikazuje, aby ho počúvali. Z pozemskej rodiny sa Ježiš práve symbolickým aktom dostáva do rodiny Božej.

Ježiš ľudí miloval a hlboko s nimi súcitol, ale Jeho skutky, Jeho slová boli symbolom toho, aby sa v skutočnosti predstavil. Kto je Ježiš v skutočnosti zistíme práve vtedy, keď nám pomôže, keď nás pozdvihne, keď nás obnoví, keď nás uzdraví. ...ale to na večnosť nestačí. Nijaký z týchto skutkov im nepomôže večne. Večne im pomôže to, ak ho budú nasledovať ako Božieho Syna. To jest, keď vložia svoje životy osobne do Jeho rúk.

A to je zmysel evanjelia. Boh Otec proklamuje Ježišovu osobu. Nebesá vedia, prečo je Ježiš na zemi a čo tu má uskutočniť. Počas čítania Evanjelia podľa Marka si všimajme to, ako sa Ježiš predstaví svojim učeníkom a poslucháčom. Máme možnosť i počas čítania sa sústrediť na to, kto je Ježiš v našom živote. Máme možnosť zapracovať na sebe a opýtať sa: Kto je vodcom, alebo zvodcom našich životov? Kto je Ježiš pre nás? Kto je Ježiš osobne pre nás? Nebeský otec nám zjavil to, čo najviac potrebujeme. Nebeský otec nám zjavil Ježišovu najdôležitejšiu identitu.

Boh v jeho osobe má zaľúbenie. Nás ľudí však vedie k tomu, aby sme si uvedomili, že to zaľúbenie je pre nás. Otvorené nebesá a nebeský hlas nás učia prijať Ježiša a jeho službu, ktorú Marek zavŕší na kríži. Kým na začiatku o Ježišovej pôsobnosti uisťuje nebeský Otec, na konci evanjelia je radostná zvesť stotníka, ktorý je fyzicky pri Ježišovi a neskôr duchovne vyznáva: „*Naozaj, tento človek bol Boží Syn!*“ (Mk 15,40) Kiežby sme vnímavé čítanie Evanjelia podľa Marka ukončili týmto osobným svedectvom a vyznaním. Amen.

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „Peter však povedal: „Striebro ani zlato nemám, ale čo mám, to ti dám. V mene Ježiša Krista Nazaretského vstaň a choď!“ (Sk 3, 6) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 547: „Ostaň s nami Ježišu...”